

Arrest

nr. 309 787 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
B – 1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VILLE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2024 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 juni 2024 toe op de luchthaven van Gosselies vanuit Istanbul (Turkije) na een transit vanuit Doha (Qatar) met een vervallen Palestijns reisdocument en diende ter gelegenheid van zijn interpellatie door de grenspolitie een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25).

1.2. Uit de gegevens van de VIS-databank bleek dat verzoeker houder was van geldig Palestijns reisdocument voorzien van een visum type C dat op 5 februari 2024 door de Spaanse vertegenwoordiging in Qatar was verstrekt.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) vroeg op 17 juni 2024 aan de Spaanse autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 604/2013/EU) over te nemen.

1.4. Omwille van het uitblijven van een antwoord op het overnameverzoek binnen de termijn die voorzien wordt in de Verordening 604/2013/EU werd Spanje de verantwoordelijke lidstaat (tacit agreement). De gemachtigde van de staatssecretaris bracht de Spaanse autoriteiten hiervan op 2 juli 2024 uitdrukkelijk op de hoogte.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2024 een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer1,

Naam: E.(...)

Voornaam: A.(...) A M

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, E.(...) A.(...) A M, van Palestijnse nationaliteit, op 09.06.2024 op de luchthaven van Gosselies de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Turkije, was de betrokkene in het bezit van zijn eigen paspoort (n° 5241723) afgeleverd op 17.06.2021 en geldig tot 16.06.2026;

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Spanje met nummer ESP022273797, geldig van 14.04.2024 tot en met 14.06.2024;

Overwegende dat betrokkene op 09.06.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname Spanje werd aangevraagd op 17.06.2024;

Overwegende dat op 02.07.2024 een stilzwijgend akkoord naar de Spaanse autoriteiten werd verstuurd;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 13.06.2024, waar hij verklaarde getrouwd te zijn.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België te hebben, maar verklaarde echter dat hij een nicht heeft die in Zweden verblijft. Tijdens zijn verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Gosselies verklaarde de betrokkene dat hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Betrokkene had dus niet de intentie zijn toeristenvisum voor Spanje te gebruiken en om naar Spanje te gaan.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) versist is (cfr. Arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36: “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings, unless the can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia (GC), no.48321/99,§ 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec), no 31519/96, 7 November 2000).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht

wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "België is veiliger dan Spanje. In België is het leven beter dan in Spanje. Het criminaliteitscijfer in Spanje is veel te hoog."; Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Ik ben vorig jaar in Spanje geweest. Ik stelde vast dat het een onveilig land was. Verschillende buitenlanders van verschillende gemeenschappen wonen er. Het is er gevaarlijk.". Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013; Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 17.06.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd; Het gaat in dit geval om een 'overname-context' wat betekent dat de Spaanse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zullen gemachtigd zijn tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en

mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013; De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf, laatste update in mei 2024, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 114). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld. Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 69). Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 69). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 69). Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 104). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een

opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 104). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 108). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Ik heb suikerziekte, nierstenen en middelrandse zeekoorts. Ik word in Doha behandeld. Ik werd hier in België ook onderzocht in het centrum, de dokter hier gaf me een ander medicijn. Ik heb geen medische documenten, maar ik heb wel mijn medicijnen bij. Gisteren werd mijn bloed onderzocht. Ik heb deze medicijnen nodig." Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot op heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het AIDA-rapport stelt tevens dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers", pagina 125). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht ("In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well", pagina 125). We merken op dat het AIDA-rapport melding maakt van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met problemen inzake mentale gezondheid. Deze zorg wordt aangeboden door ngo's waaronder Accem en CEAR ('Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the "Hevia AccemArbeyal" centre, specialised in disability and mental health', pagina 125 en 'In addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions', eveneens pagina 125). We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat behandeling van zijn medische toestand zoals gesproken tijdens zijn verhoor dd. 13.06.2024 enkel in België en niet in Spanje in gelijke mate kunnen worden verstrekt.

Wat de opvang in Spanje betreft hebben verzoekers in Spanje vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang (AIDA-rapport, pagina 100). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke

opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, "autonome", fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (AIDA-rapport, pagina 105). Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain' die de Spaanse autoriteiten op 11.05.2023 opstelden. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Spanje worden overgedragen en nog geen verzoek in Spanje indienden dezelfde formaliteiten dient te vervullen als personen die een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje ('He/she has to undertake the same procedural steps as any other applicant present in the national territory', pagina 5). Hij of zij dient binnen een maand na overdracht een formeel verzoek in te dienen ('As a general rule, the applicant must apply within one month after the transfer date to Spain..'), pagina 5). Wat de toegang tot de opvangvoorzieningen betreft wordt gemeld dat in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis de personen die aan de voorwaarden voldoen en opvang wensen meteen naar opvangvoorzieningen worden verwezen ('In application of the Protocol, after verification of the requirements for access to the System by the Ministry of Inclusion, Social Security and Migrations (MISSEM), persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources', pagina 2). De overgedragen personen krijgen na overdracht informatie betreffende de procedure ('At the time of arrival in Spain by airport, the person is informed of his/her rights as an applicant for International Protection, where applicable, or the procedural steps to apply', pagina 2). We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Spanje 1,2 en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten (...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“ Pour que Votre Conseil puisse considérer qu’il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d’une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d’autre part, le péril causé par l’exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l’examen de ces conditions doit se faire en fonction de l’ensemble des éléments de la cause.

Concernant l’appréciation de l’extrême urgence, Votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l’article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d’extrême urgence est notamment ouvert à l’étranger qui fait l’objet « d’une mesure d’éloignement ou de refoulement dont l’exécution est imminente ». Le constat de l’imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d’exempter l’étranger qui sollicite le bénéfice de l’extrême urgence de l’obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d’urgence. (...)

28 CCE, nr. 192 584, 26 septembre 2017.

En l’espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérante le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l’objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que le requérant est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu’il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d’extrême urgence »²⁹.

En l’espèce, le requérant s’est vu notifier la décision litigieuse le 2 juillet 2024. Le présent recours est introduit en date du 8 juillet 2024, dans le respect du délai prévu à l’article 39/57, §1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient dès lors de constater que le requérant a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l’imminence du péril, la décision litigieuse est accompagnée d’une décision de maintien en détention (pièce 1). Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l’imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que votre jurisprudence constante est établie en ce sens que « la circonstance qu’aucune date de rapatriement n’a encore été fixée n’est pas relevant à cet égard, dès lors qu’il ne s’agit à ce stade que d’une modalité de mise en oeuvre d’une mesure dont l’exécution est susceptible d’intervenir à tout moment »³⁰.

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d’État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l’exécution immédiate de l’acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours »³¹.

L’imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu’entraînerait l’exécution immédiate de la décision querellée et le transfert du requérant pouvant intervenir à tout moment.

De sorte que l’extrême urgence sera déclarée fondée. »

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en actueel verblijft in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Spanje. Omwille van de vasthouding van verzoeker met het oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“A. PRINCIPES

1.

Disposition légale

L’article 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Le premier moyen est pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en ses volets matériel et procédural

1.1

Du caractère absolu de l'interdiction découlant de l'article 3

Dans l'arrêt de Grande Chambre *Labita c. Italie*, la Cour européenne des droits de l'homme déclare ce qui suit :

« L'article 3 de la Convention, la Cour l'a dit à maintes reprises, consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. Même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles nos 1 et 4, et d'après l'article 15 § 2 il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (arrêts *Selmouni c. France* [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V, et *Assenov et autres c. Bulgarie* du 28 octobre 1998, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, p. 3288, § 93). La prohibition de la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants est absolue, quels que soient les agissements de la victime (arrêt *Chahal c. Royaume-Uni* du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, p. 1855, § 79) (...) »6 (Nous soulignons).

1.2

Des principes généraux concernant l'application de l'article 3 dans les affaires d'expulsion

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsion, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, *Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 113, CEDH 2012, *Üner c. Pays-Bas* [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006-XII, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et *Boujlifa c. France*, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997-VI). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, *Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008).

112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (*Mamatkoulou et Askarov c. Turquie* [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (*Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II) »7 (Nous soulignons)

Le risque de violation du principe de non-refoulement doit être examiné lors de n'importe quelle décision d'éloignement, indépendamment de l'introduction d'une demande de protection internationale par la personne concernée. Cela a été établi par la CEDH en 2012 :

« 131. La Cour relève une fois encore que cette réalité était notoire et facile à vérifier à partir de sources multiples. Dès lors, elle estime qu'au moment d'éloigner les requérantes, les autorités italiennes savaient ou devaient savoir que ceux-ci, en tant que migrants irréguliers, seraient exposés en Libye à des traitements contraires à la Convention et qu'ils ne pourraient accéder à aucune forme de protection dans ce pays. 132. Le Gouvernement soutient que les requérants n'ont pas évoqué de façon suffisamment explicite les risques encourus en Libye, dès lors qu'ils n'ont pas demandé l'asile auprès des autorités italiennes. Le simple fait qu'ils se soient opposés à leur débarquement sur les côtes libyennes ne saurait selon lui être considéré comme une demande de protection faisant peser sur l'Italie une obligation en vertu de l'article 3 de la Convention.

133. La Cour observe tout d'abord que cette circonstance est contestée par les intéressés, lesquels ont affirmé avoir fait part aux militaires italiens de leur intention de demander une protection internationale. D'ailleurs, la version des requérants est corroborée par les nombreux témoignages recueillis par le HCR et Human Rights Watch. Quoi qu'il en soit, la Cour considère qu'il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l'homme telle que celle décrite ci-dessus, de s'enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement (voir, *mutatis mutandis*, *Chahal*, précité, §§ 104-105, *Jabari*, précité, §§ 40-41, *M.S.S. c. Belgique et Grèce*, précité, § 359). Le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile, eu égard aux circonstances de l'espèce, ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3 de la Convention. »8 (Nous soulignons).

1.3

Des principes de l'article 3 relatif au transfert Dublin

Dans l'affaire *Tarakhel c. Suisse*, la Cour européenne des droits de l'homme a résumé comme suit les principes relatifs à l'article 3 de la CEDH dans le cadre d'un transfert Dublin :

« 93. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 152, CEDH 2008 ; M.S.S., précité, § 365 ; Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125 ; H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III ; Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII ; Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, CEDH 2007-I).

94. La Cour a dit à de nombreuses reprises que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudła c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI ; M.S.S., précité, § 219).

95. La Cour a également considéré que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, § 99, CEDH 2001-I). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 85, 26 avril 2005 ; M.S.S., précité, § 249).

96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(...)

103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre » (paragraphe 33 ci-dessus).

104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré.

La Cour note d'ailleurs que cette approche a été suivie par la Cour suprême du Royaume-Uni dans son arrêt du 19 février 2014 (paragraphe 52 ci-dessus).

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.

(...)

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en

charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.⁹ » (Nous soulignons).

Par conséquent, une évaluation dans le cadre d'un retour au titre du règlement Dublin III et d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH ne peut avoir lieu qu'après une véritable enquête, de sorte que tous les doutes raisonnables concernant un risque de violation de l'article 3 de la CEDH puissent être levés.

1.4 De la charge de la preuve

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet »¹⁰ (Nous soulignons).

114. L'appréciation doit se concentrer sur les conséquences prévisibles de l'expulsion du requérant vers le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à l'intéressé (Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 108, série A no 215). À cet égard, et s'il y a lieu, la Cour examinera s'il existe une situation générale de violence dans le pays de destination (Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, § 216, 28 juin 2011).

(...)

116. Dans une affaire d'expulsion, il appartient à la Cour de rechercher si, eu égard à l'ensemble des circonstances de la cause portée devant elle, il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le renvoie dans son pays, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention. Si l'existence d'un tel risque est établie, l'expulsion du requérant emporterait nécessairement violation de l'article 3, que le risque émane d'une situation générale de violence, d'une caractéristique propre à l'intéressé, ou d'une combinaison des deux. Il est clair néanmoins que toute situation générale de violence n'engendre pas un tel risque. Au contraire, la Cour a précisé qu'une situation générale de violence serait d'une intensité suffisante pour créer un tel risque uniquement « dans les cas les plus extrêmes » où l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (Sufi et Elmi, précité, §§ 216 et 218 ; voir aussi, notamment, L.M. et autres c. Russie, nos 40081/14, 40088/14 et 40127/14, § 108, 15 octobre 2015, et Mamazhonov c. Russie, no 17239/13, §§ 132-133, 23 octobre 2014) »¹¹ (Nous soulignons).

La Cour précise encore que :

« 87. Pour ce qui est de l'appréciation des éléments de preuve, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » (F.G. c. Suède, précité, § 115, cité au paragraphe 83 ci-dessus). L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée »¹² (Nous soulignons).

Enfin, la Cour énonce également que :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres, précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal, précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, CEDH 2005-VI, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007) »¹³ (Nous soulignons).

B. EN L'ESPECE

1.

Violation de l'article 3 de la CEDH : risque de traitements inhumains ou dégradants dans le cadre d'une expulsion vers l'Espagne

Tel que la partie défenderesse le souligne dans la décision attaquée, afin de déterminer l'existence d'un risque réel que le requérant fasse l'objet de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant envoyé en Espagne, il est nécessaire d'avoir égard à la situation générale du pays d'envoi ainsi qu'à la situation personnelle du requérant.

Concernant l'examen de la situation du pays d'envoi lorsqu'il s'agit d'un État membre de l'Union européenne, la Cour de Justice de l'Union européenne précise, à l'occasion de son arrêt N.S., que :

« Le droit de l'Union s'oppose à l'application d'une présomption irréfragable selon laquelle l'État membre que l'article 3, paragraphe 1, du règlement n° 343/2003 désigne comme responsable respecte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition ».14(Nous soulignons).

1.1.

Conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Espagne

Pour prendre sa décision, la partie défenderesse avait en effet le devoir de tenir compte des conditions d'accueil de l'Espagne. Elle devait le faire en ayant égard aux éléments informant sur la situation actuelle du pays d'envoi.

Concernant les conditions d'accueil de l'Espagne, le rapport de l'AIDA de 2022 et mis à jour le 22 mai 2023¹⁵ attire l'attention sur le fait que beaucoup de demandeurs d'asile sont sans-abris puisque l'accès aux centres d'accueil n'est plus garanti et que lorsqu'il l'est, il ne l'est qu'après un certain moment d'attente:

"In principle, applicants for international protection are granted reception conditions and thus referred to a shelter as soon as they apply for asylum. Nevertheless, there have been major shortcomings in the reception system in recent years, rendering the access to reception difficult in practice (e.g. waiting periods reaching up to 1 month) and resulting in homelessness in certain cases". (Nous soulignons). (Traduction libre : En principe, les demandeurs de protection internationale bénéficient de conditions d'accueil et sont ainsi dirigés vers un abri dès qu'ils demandent l'asile. Néanmoins, ces dernières années, le système d'accueil a présenté des lacunes majeures, rendant l'accès à l'hébergement difficile en pratique (par exemple, des délais d'attente pouvant atteindre un mois) et entraînant parfois la situation de sans-abri).16

"Cases of asylum seekers living on the streets because of the saturation of the reception system and the delays in the formalization of the asylum applications have been reported in 2022 and at the beginning of 2023. In January 2023, the EU Commission started an infringement procedure against Spain for not having transposed completely and correctly the EU norms on reception conditions, giving to Spain a 2 months deadline to address the deficiencies of its system". (Nous soulignons). (Traduction libre : Des cas de demandeurs d'asile vivant dans la rue en raison de la saturation du système d'accueil et des retards dans la formalisation des demandes d'asile ont été signalés en 2022 et au début de 2023. En janvier 2023, la Commission européenne a entamé une procédure d'infraction contre l'Espagne pour n'avoir pas transposé complètement et correctement les normes de l'UE sur les conditions d'accueil, donnant à l'Espagne un délai de 2 mois pour remédier aux lacunes de son système).17

"As already mentioned, shortcomings in the reception system are chronic and have been registered by various sources in recent years. The same problems persisted in 2022. The 2022 Annual Report of the Spanish Ombudsman denounced that many asylum seekers are obliged to live on the streets or in precarious conditions due to the challenges of the reception system as well as of the asylum procedure."(Nous soulignons). (Traduction libre : Comme déjà mentionné, les lacunes dans le système d'accueil sont chroniques et ont été constatées par diverses sources au cours des dernières années. Les mêmes problèmes ont persisté en 2022. Le Rapport annuel 2022 du Défenseur du peuple espagnol a dénoncé que de nombreux demandeurs d'asile sont contraints de vivre dans la rue ou dans des conditions précaires en raison des défis du système d'accueil ainsi que de la procédure d'asile).18

"Despite the increase in reception capacity, various asylum seekers were still left homeless in 2022. At the end of July, a family of Georgian asylum seekers with four underage children were sleeping on the streets of Madrid due to the challenging in accessing asylum and the lack of reception places at temporary shelters." (Traduction libre : Malgré l'augmentation de la capacité d'accueil, plusieurs demandeurs d'asile étaient encore sans-abri en 2022. Fin juillet, une famille de demandeurs d'asile géorgiens avec quatre enfants mineurs dormait dans les rues de Madrid en raison des difficultés d'accès à l'asile et du manque de places d'accueil dans les abris temporaires).19

Il est à ajouter qu'en Espagne, le pourcentage de personnes sans-abris en Espagne ayant été victimes de crimes, de heurts et d'agressions sexuelles est conséquent :

"Half of homeless people (50.3%) have been the victims of crime or aggression (insults, threats, robberies and assaults)." (Nous soulignons). (Traduction libre : La moitié des personnes sans-abri (50,3 %) ont été victimes de crimes ou d'agressions (insultes, menaces, vols et agressions).20

Ce rapport indique ainsi clairement que l'Espagne souffre de problèmes dans son système d'accueil et dans sa procédure d'asile. Ces problématiques ont d'une part été qualifiées de chroniques dans le rapport de l'AIDA mais ont surtout été la cause de la procédure en manquement instiguée par la Commission européenne.

Ainsi, ce problème peut être qualifié de systémique en ce qu'il existe depuis des années et s'inscrit bien dans le système espagnol de l'asile. En sus, il a été dénoncé par l'Ombudsman espagnol dans son rapport annuel relatif aux conditions d'accueil et à la procédure d'asile en Espagne.

Pendant, la partie défenderesse affirme que :

(...)

À ce titre, la partie défenderesse ne saurait être suivie dans son raisonnement dès lors que d'une part, même si elle évoque le fait que l'Espagne rencontre des difficultés, elle n'indique pas de quelles difficultés il s'agit. De même qu'elle se contente de dresser le cadre légal espagnole sans avoir égard à sa bonne application dans les faits. Et que d'autre part, elle conclut donc sans fondement que ces difficultés ne sont pas de nature à laisser penser qu'elles causeraient un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans le chef du requérant.

Or, le fait que le système de l'accueil des demandeurs d'asile en Espagne soit à ce point défaillant qu'il y a un risque avéré que le requérant soit sans-abris à son arrivée était un élément prépondérant dans l'évaluation qu'un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH puisse survenir dans le chef du requérant.

Cela n'ayant pas été mentionné dans la décision, ni fait l'objet d'enquête alors que ces défaillances durent et auront sans conteste un impact sur la personne vulnérable qu'est le requérant par son statut de demandeur d'asile mais surtout en raison de sa maladie (diabète), de sa tension très élevée, du traumatisme qu'il a vécu l'ayant poussé à quitter précipitamment sa vie au Qatar, ne se concilie pas avec les exigences d'un examen approfondi découlant de l'article 3 de la CEDH.

La partie défenderesse ne respecte en ce sens pas les étapes nécessaires à conclure à l'absence de risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et donc le volet procédural de ce dernier.

1.2.

De l'état de vulnérabilité du requérant

Bien que dans la motivation de la décision la partie défenderesse ne mentionne pas l'état de détresse dans laquelle se trouve le requérant et n'accorde pas de conséquences aux propos du requérant selon lesquelles il est vulnérable en raison de son état psychologique propre mais également en raison du diabète dont il souffre, il est important de mettre en lumière l'état de vulnérabilité psychologique et physique de ce dernier afin de procéder à l'analyse du risque que le requérant subisse un traitement inhumain ou dégradant dans le cadre de son envoi vers l'Espagne. En d'autres mots, il convient d'évaluer la situation propre du requérant au regard des conditions d'accueil de l'Espagne.

Le requérant indique avoir été confronté au meurtre d'une personne, avoir vécu dans l'angoisse d'être poursuivi et retrouvé par les autorités Qataries et de vivre actuellement dans la détresse de ne pas avoir de nouvelles de sa famille laissée au Qatar, mais également de se voir renvoyé au Qatar où il craint des autorités d'être pris pour cible.

Le requérant a en ce sens vécu une situation extrême durant une période prolongée. À ce titre, et tel que développé au point V de la présente requête, une telle situation extrême est de nature à engendrer divers troubles tels que les troubles du stress post-traumatique (hypervigilance, sursauts, flash-backs, cauchemars, évitement des stimuli associés au trauma), la dépression, l'anxiété panique, les troubles de l'adaptation, les problèmes de confiance et de relations interpersonnelles, les symptômes somatiques, ainsi que la perte de sens et d'espoir.

Vu la gravité de l'acte dont le requérant a été témoin, il est tout à fait raisonnable de conclure que le requérant est dans un état de fragilité psychologique accrue.

De même, le requérant est dépendant de l'aide médicale, ce dernier souffrant du diabète. Le requérant a ainsi un besoin vital d'avoir accès au traitement requis pour soigner son diabète.

Bien que dans le cadre de l'analyse du risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Espagne la partie défenderesse indique devoir prendre en compte la situation du pays d'envoi ainsi que la situation personnelle du requérant, la décision attaquée ne prend cependant pas en compte la qualité de traumatisé du requérant et donc de l'état psychologique du requérant.

En effet, la décision attaquée se borne à indiquer que le requérant fait état de son diabète.

À cet égard, l'a.s.b.l. NANSEN avait déjà pu mettre en lumière l'inadaptabilité du questionnaire utilisé par l'OE dans la détection de la vulnérabilité des demandeurs d'asile.²¹ Les questions posées et les réponses données sont standardisées. La décision querellée permet à ce titre de confirmer que le requérant n'a pas fait l'objet de questions adaptées en ce que l'OE indique :

L'absence de prise en compte de l'état psychologique du requérant au regard des réelles conditions d'accueil de l'Espagne alors que le requérant indique souffrir psychologiquement et être suivi, et que sa provenance de la bande de Gaza laisse présumer une atteinte psychologique, n'est une seconde fois pas conciliable avec les exigences d'examen approfondi institué par la Cour EDH dans sa jurisprudence se rapportant au volet procédural de l'article 3 de la CEDH.

1.3.

Absence de soins adaptés aux personnes traumatisées et souffrant d'une maladie grave

Concernant l'état de fragilité psychologique du requérant mais également de santé physique inquiétant, il est à souligner l'importance que le requérant puisse recevoir un suivi et des soins adéquats en Espagne. Cela implique l'accès à des soins de santé adaptés à sa situation de victime d'événements traumatiques mais également à sa maladie.

Concernant les problèmes de santé mentale du requérant, l'Espagne, actuellement, n'offre pas de suivi adapté. En témoigne le rapport de l'AIDA de 2022, mis à jour en mai 2023 :

"[...] it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems". (Nous

soulignons). (Traduction libre : il convient de souligner qu'en Espagne, il n'existe pas de structures spécialisées pour les victimes de violations graves et d'abus tels que ceux auxquels sont confrontés les demandeurs d'asile fuyant la guerre, la violence indiscriminée ou la torture. Il n'y a pas de centres médicaux spécialisés traitant exclusivement et de manière approfondie ces problèmes de santé particuliers)²².

Ensuite, concernant l'accessibilité des soins de santé, il apparaît que le requérant pourrait se retrouver à la rue durant une période prolongée qui ne se concilie pas avec la maladie dont il souffre. En effet, ce dernier ne fera pas l'objet d'accueil et se retrouvera à aïer dans les rues d'Espagne sans être assuré d'obtenir l'aide médicale dont il a besoin.

La partie défenderesse n'ayant pas tenu compte de la vulnérabilité particulière du requérant au regard des conditions d'accueil mais également en ayant égard à l'existence de soins adaptés aux personnes traumatisées par des actes graves et aux personnes diabétiques, ne s'est pas assurée que le requérant, arrivé en Espagne, recevrait les soins adaptés que nécessitent son état psychologique et sa maladie.

Or, cela revêtait une importance capitale dans l'analyse du risque que le requérant en cas d'envoi vers l'Espagne subisse un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH, puisque l'absence de soins adaptés pourraient aggraver la situation du requérant. Dès lors, la partie défenderesse se devait d'effectuer une enquête à ce titre. En ne l'ayant pas fait, la partie défenderesse ne respecte pas le volet procédural de l'article 3 de la CEDH.

1.4.

Conclusion : atteinte du seuil minimum de gravité

Au regard de tous les éléments mis en avant, il est clair qu'une fois que le requérant sera envoyé en Espagne, il se verra affronter des situations qui aggraveront son état physique et psychologique. En effet, le risque avéré qu'il soit sans abris pendant une période prolongée, qu'il court un grand risque de subir à nouveau des agressions de tous genres, qu'il n'ait pas la garantie de recevoir directement les soins de santé nécessaire pour soigner son diabète et qu'il ne soit pas suivi par une personne experte en soins pour personnes traumatisées par des actes graves fondent, à raison, les préoccupations quant au respect de ses droits les plus fondamentaux.

Au regard des éléments exposés et pertinents pour l'analyse d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans le cadre de l'expulsion du requérant, il apparaît qu'un envoi en Espagne alors que le requérant a vécu un événement traumatique, que l'Espagne est en défaut de respecter ses obligations s'inscrivant dans le cadre juridique de l'Union européenne, notamment ses obligations en matière d'accueil des demandeurs de protection internationale et que l'Espagne n'offre pas de soins psychologiques adaptés aux problématiques, engendrera un traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en ce qu'il atteint le seuil minimum de gravité au sens de la jurisprudence de la Cour EDH.

En effet, vivre sans abris durant une période indéterminée, ne pas se voir recevoir les soins nécessaires pour son diabète, ne pas se voir allouer des soins de santé mentale dans le cadre de sa procédure d'asile, et ce en étant affecté psychologiquement en raison de l'exil subi et de la vision d'une scène d'une gravité évidente, entraînera à tout le moins un traitement dégradant car de nature à « créer des snetiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à humilier le requérant ».²³

Le risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH qu'un envoie vers l'Espagne comportait est, au sens de la Cour européenne des droits de l'Homme, pas manifestement non-fondé et devait faire l'objet d'une analyse approfondie de la part de la partie adverse.

Cela n'ayant pas été le cas, la partie adverse n'a pas écarté tout doute concernant le risque que le requérant subisse un traitement inhumain ou dégradant dans le cadre de son renvoi en Espagne, de telle sorte que la partie adverse a violé le prescrit de l'article 3 de la CEDH en son volet matériel.

Dès lors que les conséquences d'un envoie vers l'Espagne sont prévisibles et ne pouvaient être ignorée des autorités en charge, la décision ne semble pas se conformer aux prescrits de l'article 3 de la CEDH. »

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“A.

PRINCIPES

1.

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

L'article 2 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle énonce ce qui suit :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

Quant à l'article 3 de cette même loi est libellé comme suit :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Le Conseil d'Etat dit pour droit que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La

*motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision ».*²⁴(Nous

24 C.E., n°222.630 du 26 février 2013.

Le deuxième moyen est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

2.

Du non-respect du devoir de minutie et du principe général de bonne administration

*En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».*²⁵

De même, le Conseil du Contentieux des Étrangers affirme ceci à propos du devoir de minutie :

« Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de non refoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

*Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut. »*²⁶(Nous soulignons).

B.

EN L'ESPÈCE

1.

Violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Dans sa décision, la partie défenderesse n'a pas égard à la situation propre du requérant et spécifiquement au fait qu'il ait été témoin d'un acte grave dont il est raisonnable d'indiquer qu'il a affecté son état mental. En sus, la partie défenderesse n'a pas égard au fait que les conditions d'accueil défaillantes des demandeurs de protection internationale en Espagne ne feront qu'aggraver l'état psychologique et la maladie dont souffre le requérant tant il n'est pas garanti qu'il recevra directement les soins que nécessitent sa maladie mais également tant une période prolongée sans abris aggravera l'angoisse et l'anxiété dont le requérant souffre déjà.

Elle n'a pas eu égard aux différents rapports indiquant certes que la législation espagnole prévoit l'accueil des demandeurs de la protection internationale au sein de structures d'accueil à chacune des phases de leur procédure, mais qu'actuellement l'Espagne subit des difficultés chroniques et persistantes à les mettre en oeuvre de sorte que beaucoup de demandeurs d'asile se retrouvent démunis et à la rue durant une période prolongée.

*La décision attaquée ne présente ainsi pas les informations requises permettant « aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce ».*²⁷

De ce fait, la décision ne rencontrant pas les exigences de la motivation que doivent revêtir les actes administratifs au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ladite loi a été violée.

2.

Du non-respect des principes de prudence et du devoir de minutie

Tel qu'indiqué ci-dessus, la partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments pertinents à la cause pour fonder sa décision.

La partie défenderesse aurait néanmoins dû, en application de son devoir de minutie, effectuer une recherche minutieuse des faits et prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier, soit, les réelles conditions d'accueil et actuelles des demandeurs d'asile en Espagne, la santé mentale de la partie requérante, la maladie du requérant, ainsi que l'existence de soins adaptés aux problématiques que le requérant rencontre.

À ce titre, votre Conseil avait jugé, à l'occasion de son arrêt n°192 584, que « la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement »28. (Nous soulignons).

À cet égard, il résulte qu'à la suite d'une recherche poussée sur les conditions d'accueil de l'Espagne et de la prise en compte de l'état de vulnérabilité du requérant que ce dernier a une crainte fondée de subir un traitement à tout le moins dégradant s'il était envoyé en Espagne.

Par conséquent, la partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie dès lors qu'il ne ressort pas de la décision qu'elle se soit assurée, à la suite d'un examen complet, que le requérant n'encourt pas un risque réel d'être soumis à un traitement à tout le moins dégradant."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk betreffende zijn tewerkstelling in Qatar (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.5. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker geïnterpelleerd toen hij vanuit Istanbul toekwam op de luchthaven van Gosselies omdat hij niet over een geldig reisdocument beschikte. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in aan de grens (bijlage 25). Uit de gegevens uit de VIS-databank, die het administratief dossier werden opgenomen, kon echter worden opgemaakt dat verzoeker wél over een geldig Palestijns reisdocument beschikte en via de Spaanse vertegenwoordiging in Qatar op 5 februari een visum type C toegekend kreeg voor een duur van 30 dagen, dat geldig was van 14 april 2024 tot 14 juni 2024. Verzoeker wenste kennelijk geen gebruik te maken van dit visum, maar dit belet niet dat Spanje in toepassing van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg op 17 juni 2024 de overname van verzoeker aan de Spaanse autoriteiten op grond van de Verordening 604/2013/EU.

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt in de eerste plaats uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Het te dezen toepasselijke artikel 51/5, §4, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)"

Vervolgens wordt in de beslissing vermeld dat Spanje op grond van artikel 22.7 van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat werd. Omdat verzoeker ondertussen werd vastgehouden, merkt de Raad terloops op dat *in casu* niet de normale antwoordtermijn uit artikel 22.7 van de Verordening 604/2013/EU, maar wel de verkorte antwoordtermijn van twee weken uit artikel 28.3, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU van toepassing is. Reeds op 2 juli 2024 kon de gemachtigde van de staatssecretaris aldus rechtsgeldig het 'tacit agreement' vaststellen.

2.3.7 Verzoeker betwist in zijn middel nergens dat de feitelijke en juridische overwegingen, die aan de basis liggen van het overdrachtsbesluit in de beslissing kunnen worden teruggevonden. Verzoeker weerlegt in zijn middel niet dat de Spaanse autoriteiten in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht aan Spanje een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *add* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Spanje, aangezien de Spaanse autoriteiten niet tijdig hebben geantwoord op het overnameverzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 juni 2024. Deze elementen kunnen op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Spanje vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt

wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het zogeheten Dublin-interview, dat op 13 juni 2024 van hem werd afgenomen, verklaarde dat hij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen om volgende redenen: *“België is veiliger dan Spanje. In België is het leven beter dan in Spanje. Het criminaliteitscijfer in Spanje is veel te hoog”*. Met betrekking tot de redenen die zijn verzet tegen een overdracht aan Spanje zouden rechtvaardigen stelde verzoeker dat hij in Spanje was geweest en had vastgesteld dat het een onveilig land was. Volgens verzoeker is het er gevaarlijk omdat er *“verschillende buitenlanders en verschillende gemeenschappen wonen”*.

2.3.10. De Raad stelt vast dat de beweringen van verzoeker over de onveiligheid in Spanje, de criminaliteit en het gevaar door de aanwezigheid van vele buitenlanders niet worden gestaafd. Bovendien vloeit uit deze beweringen niet automatisch voort dat verzoeker slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje. Verzoeker bracht tijdens het Dublin-interview in elk geval geen elementen aan die wijzen op tekortkomingen in de asielprocedure of de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje.

2.3.11. In zijn middelen in onderhavig verzoekschrift gaat verzoeker wel in op de omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming in Spanje terechtkomen. Hierbij haalt hij de (oude) update uit 2023 van het AIDA-rapport aan en bespreekt hij de ‘chronische’ tekortkomingen in het Spaanse opvangnetwerk. Uit een document over de strijd tegen de thuisloosheid in Spanje leidt verzoeker af dat daklozen in Spanje een groter risico lopen om te worden blootgesteld aan slachtofferschap van agresiësmisdrijven.

2.3.12. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat zijn situatie niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met deze van andere verzoekers om internationale bescherming omdat, zoals in de bestreden beslissing wordt bevestigd, *“(d)e Spaanse autoriteiten (...) minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht (worden) van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht”*.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in zijn beslissing naar de meest recente update van het rapport van M. Queipo de Llano, J. Zuppiroli, L. Carrillo en T. De Gasperis, *“Asylum Information Database - Country Report - Spain”*, laatste update 30 mei 2024 (het AIDA-rapport) en leidt uit een grondige lectuur van dit rapport af dat er in Spanje bepaalde conjuncturele problemen rijzen inzake toegang tot de asielprocedure en de opvang, maar hieruit blijkt niet dat er sprake is van systeemfouten waardoor elke overdracht aan Spanje zonder uitzondering als een onmenselijke of vernederende behandeling moet worden beschouwd. Specifiek met betrekking tot vreemdelingen die in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Spanje worden overgedragen, wordt in de bestreden beslissing op basis van de desbetreffende passages uit het AIDA-rapport het volgende gesteld:

“Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, “Oficina de Asilo y Refugio”) met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. “The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception” (p. 69). Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. “The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left

voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 69). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 69). Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 104). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 104). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 108). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar het document "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain", de zogeheten EU-factsheet van mei 2023:

"(...) In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Spanje worden overgedragen en nog geen verzoek in Spanje indienden dezelfde formaliteiten dient te vervullen als personen die een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje ('He/she has to undertake the same procedural steps as any other applicant present in the national territory', pagina 5). Hij of zij dient binnen een maand na overdracht een formeel verzoek in te dienen ('As a general rule, the applicant must apply within one month after the transfer date to Spain..', pagina 5). Wat de toegang tot de opvangvoorzieningen betreft wordt gemeld dat in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis de personen die aan de voorwaarden voldoen en opvang wensen meteen naar opvangvoorzieningen worden verwezen ('In application of the Protocol, after verification of the requirements for access to the System by the Ministry of Inclusion, Social Security and Migrations (MISSM), persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources', pagina 2). De overgedragen personen krijgen na overdracht informatie betreffende de procedure ('At the time of arrival in Spain by airport, the person is informed of his/her rights as an applicant for International Protection, where applicable, or the procedural steps to apply', pagina 2)."

Verzoeker weerlegt nergens de vaststelling dat de verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Spanje worden overgedragen meteen naar de opvangvoorzieningen worden doorverwezen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker niet aantoonde dat hij in geval van overdracht in een situatie van zeer ernstige materiële deprivatie zal belanden onmiddellijk nood heeft aan opvang. Uit het Dublin-interview blijkt immers dat verzoeker zelf zijn ticket boekte om van Doha naar Istanbul te reizen en dat hij 10.000 Amerikaanse dollars veul had om via een smokkelaar de reis van Istanbul naar België te laten organiseren. Verzoeker toont niet aan dat hij dermate behoeftig is dat hij volledig afhankelijk is van de Spaanse voorzieningen in het kader van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

2.3.13. Volgens verzoeker wordt het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Spanje in zijn hoofd nog vergroot, omdat hij omwille van medische redenen een kwetsbaar profiel heeft.

Ter gelegenheid van het Dublin-interview verklaarde verzoeker betreffende zijn gezondheidstoestand dat hij leed aan “suikerziekte, nierstenen en Middellandse Zeekoorts” en dat hij hiervoor medicamenteus werd behandeld in Doha en thans in België. In zijn verzoekschrift voegt verzoeker hier nog aan toe dat hij ook een verhoogde psychologische kwetsbaarheid heeft omdat hij in Qatar getuige was van een moord. Verzoeker citeert in dit onderdeel van het eerste middel een passage, maar die kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Hij stelt naar aanleiding daarvan dat geen rekening werd gehouden met zijn mentale gezondheidstoestand, maar hij toont niet aan dat hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte had gebracht van het gegeven dat hij met psychologische problemen kampte. Hij kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid verwijten.

In zoverre verzoeker zich in zijn middel beklaagt over de gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg in Spanje, de afwezigheid van geschikte zorg voor slachtoffers met oorlogstrauma's en problemen met de behandeling van diabetici, merkt de Raad op dat noch het administratief dossier, noch de bijlagen bij het verzoekschrift een medisch getuigschrift bevat die de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker omwille van gezondheidsproblemen bevestigt. Verzoeker toont ook niet aan dat de medicamenteuze behandeling, die hij in Qatar en in België zou hebben gekregen, niet beschikbaar of toegankelijk is in Spanje. Verzoeker is een man van 44 jaar oud wiens gezin in Qatar verblijft en van wie de beweerde kwetsbaarheid geenszins concreet wordt aangetoond.

In de bestreden beslissing werd naar aanleiding van verzoekers voorgehouden medische problemen het volgende gesteld:

“Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: “Ik heb suikerziekte, nierstenen en middellandse zeekoorts. Ik word in Doha behandeld. Ik werd hier in België ook onderzocht in het centrum, de dokter hier gaf me een ander medicijn. Ik heb geen medische documenten, maar ik heb wel mijn medicijnen bij. Gisteren werd mijn bloed onderzocht. Ik heb deze medicijnen nodig.” Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak ‘PPU C.K. v. Slovenië’ (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot op heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren. Het AIDA-rapport stelt tevens dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers”, pagina 125). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht (“In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well”, pagina 125). We merken op dat het AIDA-rapport melding maakt van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met problemen inzake mentale gezondheid. Deze zorg wordt aangeboden door ngo's waaronder Accem en CEAR (“Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the “Hevia AccemArbeyal” centre, specialised in disability and mental health”, pagina 125 en ‘In addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions’, eveneens pagina 125). We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat behandeling van zijn medische toestand zoals gesproken tijdens zijn verhoor dd. 13.06.2024 enkel in België en niet in Spanje in gelijke mate kunnen worden verstrekt.”

2.3.14. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat elke overdracht per definitie een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoeker haalt in zijn middel in hoofdzaak zeer algemene landeninformatie aan die niet op zijn situatie als ‘gedublineerde’ kan worden betrokken en heeft, behoudens een reeks blote beweringen betreffende zijn (mentale) gezondheid, die niet werden

gestaafd, geen individuele elementen aangereikt die zouden wijzen op een mogelijk risico op schending van dit verdragsartikel.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht.

Beide middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"La présente procédure ne porte pas sur l'appréciation des moyens soulevés, mais uniquement sur la vérification du caractère sérieux des moyens soulevés et du fait que l'exécution de la décision attaquée, avant de statuer sur le recours en annulation, cause au requérant un préjudice grave et difficilement réparable.

L'existence du préjudice susmentionné est une condition distincte qui doit être traitée séparément.1

La disposition relative au préjudice grave et difficilement réparable doit être interprétée en ce sens que le requérant ne doit pas se limiter à des imprécisions et des généralités, mais doit au contraire présenter des éléments très concrets démontrant qu'il subit personnellement ou risque de subir un préjudice grave et difficilement réparable.2

" Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."3

Le requérant, d'origine palestinienne, a toujours vécu au Qatar. Il déclare avoir été témoin du meurtre d'une personne qui a été relayée dans la presse4. Le requérant indique que ce meurtre a été perpétré par les autorités Qatari et craint alors des représailles de ces dernières. Pour cette raison ce dernier a fui le Qatar.

Le requérant a sensiblement été traumatisé par ce qu'il a vu et vécu. Le requérant a vécu dans l'angoisse d'être pris pour cible par les autorités Qataris. Le requérant travaillait dans une agence offrant des services en matière d'énergie et d'électricité (pièce 2). L'agence dans laquelle il travaillait traite avec le gouvernement. Pour cette raison, le requérant a estimé que sa vie était sensiblement en danger ainsi que celle de sa famille en raison de la facilité avec laquelle le gouvernement pourrait le retrouver.

En plus de l'angoisse dans laquelle le requérant se trouve en raison de son départ précipité mais également en raison de la crainte que sa famille soit prise pour cible, le requérant est diabétique et souffre d'une tension très élevée.

Selon Cyril Tarquinio, « La confrontation à des événements extrêmes peut avoir de nombreuses conséquences psychiques sur les individus. Parmi les plus courantes, citons :

-

Le trouble de stress post-traumatique (TSPT) : ceux-ci se traduisent par des flash-back, des cauchemars, une hypervigilance, un évitement des stimuli associés au trauma et des réactions de sursaut excessives. Ces symptômes peuvent persister longtemps après l'événement traumatisant et perturber le fonctionnement quotidien de la personne. Par ailleurs, les personnes souffrant de TSPT sont plus susceptibles de présenter des pensées suicidaires en raison de la détresse émotionnelle et des difficultés à faire face aux souvenirs traumatisants ;

-

La dépression : Elle se manifeste par des sentiments de tristesse profonde, de désespoir et de perte d'intérêt pour les activités habituelles. Elle peut s'accompagner d'une baisse de l'estime de soi, des changements dans les habitudes de sommeil et d'appétit, et de pensées suicidaires ;

-

L'anxiété et panique : La confrontation à des situations extrêmes peut générer un sentiment d'anxiété intense, accompagné de symptômes tels que des palpitations cardiaques, des sueurs, des tremblements,

une sensation d'étouffement et des pensées catastrophiques. Les attaques de panique peuvent survenir de manière imprévisible et être extrêmement débilitantes ;

•

Les troubles de l'adaptation : Les individus qui ont vécu l'extrême peuvent avoir du mal à s'adapter à leur nouvelle réalité. Ils peuvent ressentir un sentiment d'impuissance et d'incertitude quant à leur avenir, et avoir du mal à retrouver un sentiment de sécurité et de stabilité dans leur vie quotidienne ;

•

Les troubles de la personnalité : Les événements traumatisants répétés caractéristiques de l'extrême peuvent influencer la formation de la personnalité et entraîner des changements durables de la personnalité en particulier chez les plus jeunes. Certains individus peuvent développer des traits de personnalité évitants, dépendants ou obsessionnels compulsifs en réponse à des expériences traumatisantes ;

•

Les problèmes de confiance et de relations interpersonnelles : un tel vécu peut entraîner une perte de confiance en soi et dans les autres. Les individus peuvent avoir du mal à établir des relations interpersonnelles saines et à faire confiance à autrui, ce qui peut entraîner un isolement social et une détresse émotionnelle. L'isolement social peut augmenter le risque suicidaire en empêchant les individus d'obtenir le soutien social dont ils ont besoin ;

•

Les symptômes somatiques : Le stress lié à des événements extrêmes peut se manifester par des symptômes physiques tels que des maux de tête, des douleurs musculaires, des problèmes gastro-intestinaux, fatigue chronique et maladies chroniques. Ces symptômes peuvent persister même après la résolution de la situation traumatisante ;

•

La perte de sens et d'espoir : les événements extrêmes peuvent entraîner une perte de sens et d'espoir chez les individus, les amenant à remettre en question leur raison de vivre. Le manque de perspective d'avenir peut augmenter le risque suicidaire. »⁵

Le requérant fait dès lors état d'un état psychique sensiblement affecté. Ce dernier a sollicité l'intervention d'un professionnel de la santé mentale afin d'être suivi dans le centre fermé dans lequel il se trouve actuellement.

Au vu de son histoire, l'existence de conséquences psychiques ne relève d'aucun doute.

Pour ces raisons, le requérant aurait dû et doit recevoir les soins que nécessitent l'expérience d'un acte aussi traumatisant.

La partie défenderesse, prévoit l'envoi du requérant vers l'Espagne, néanmoins, il est à tenir compte de l'état de fragilité du requérant et des conséquences qu'un envoi vers l'Espagne aura sur lui en particulier.

En l'occurrence, le requérant avance que les difficultés que l'Espagne rencontre à offrir un hébergement pour les demandeurs de protection internationale engendrant l'état de sans-abrisme de beaucoup de demandeurs, et la difficulté d'accès aux soins médicaux adaptés aux personnes traumatisées seront de nature à dégrader sa situation au point qu'elles engendreront en son chef un traitement inhumain ou à tout le moins dégradant.

Dans son premier moyen, le requérant soutient, sur la base d'éléments concrets, que la mise en oeuvre de la décision attaquée présente un risque réel de violation de ses droits au titre de l'article 3 de la CEDH. Des preuves préliminaires sont fournies, notamment à travers des informations concernant la situation dans le pays impliqué dans le moyen.

Il va sans dire que les traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH entraînent des séquelles qui, en tant que telles, sont difficilement réparables une fois que ces événements factuels se sont produits.

Le risque de subir les traitements visés par l'article 3 de la CEDH en raison des conditions d'accueil en cas d'envoi vers l'Espagne par la procédure de Dublin entraînera, dans le chef du requérant, un préjudice grave et difficilement réparable.

En conséquence, le préjudice irréparable qu'il pourrait subir a suffisamment été prouvé en droit."

2.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan bepaalde gebeurtenissen waarvan hij in Qatar getuige was, met name een moord die door de Qatarese overheid zou zijn gepleegd, waardoor hij vreest om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Qatar, omdat hij voor een bedrijf werkt dat verbonden is met de Qatarese overheid (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker beweert hierdoor ernstig getraumatiseerd te zijn en stelt dat dit in geval van overdracht aan Spanje een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou opleveren.

2.4.4. De Raad stelt vast dat het nadeel dat verbonden is met het wedervaren van verzoeker in Qatar geen uitstaans heeft met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die een overdracht aan de Spaanse autoriteiten impliceert en geen terugnijving naar zijn land van verblijf.

2.4.5. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat een overdracht aan Spanje geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt, zodat verzoeker door de loutere verwijzing naar de eerder aangehaalde problemen inzake opvang en gebrek aan toegang tot gepaste zorg voor traumaslachtoffers dit middel geen 'evident' nadeel aannemelijk maakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel:

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

F. TAMBORIEN